

Publicerad 2024-03-12 13:51 av Jan Widströmer

Så föll gryningen

Så föll gryningen
natten om halsen

som en ljusning
penetrerande
med vassa knivar

allt mörkt som hålrum
för att slutligt
lysa igenom allt,
segrande.

Där stod miraklet till sist
i sin nakenhet

uppfyllt av det
otroliga
som alla ser som troligt
eller
ett bara vara.

Men varje dag föds
en ljusets gestalt
på detta sätt

och tänder fågelsången
i templet
för att vi ska höra
åse, åkalla ordlöst.

Men vi skyndar mot
det försvinnande mörkret
och dess fasor,
ohörsamma

tills det sluter sig
om vår mänsklighet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jan Widströmer med Poeter.se id #35648 innehar upphovsrätten